

18. ROČNÍK VÝSTAVY

DĚL AUTORŮ S ROZTROUŠENOU SKLERÓZOU

CESTA
ZA DUHOU

téma

RODINA

2. – 30. LISTOPADU 2020

NOVÁ RADNICE PRAHY 1

MARIÁNSKÉ NÁMĚSTÍ 2, PRAHA 1

ÚVODNÍ SLOVO

TEREZA NAGYOVÁ

KURÁTORKA VÝSTAVY

PROJEKTOVÁ MANAŽERKA REVENIUM Z.S.

Pod pojmem rodina si každý z nás představí něco trochu jiného. Pro někoho se jedná pouze o příbuzné, které známe od dětství. Pro někoho je naopak rodina okruh dobrých přátel, kterým věříme, naše zvířátko, kolegové z práce. Já jsem někde mezi. Pro mě je rodina okruh mých blízkých, které mám ráda, pomáháme si, máme k sobě porozumění a lásku, v těžkých situacích se na sebe můžeme spolehnout a nenecháme se na holičkách.

Práce kurátorky mi umožňuje na chvíli nahlédnout do duší autorů, které většinou znám i osobně. S letošním tématem jsem měla možnost nahlédnout do tak intimní oblasti, jakou je rodina, a příběhy to byly krásné. Pro všechny je rodina to nejvíc, základ, opora, domov.

Díky letošnímu, i když komplikovanému ročníku mám k vám autorům zase o něco blíže, trochu lépe vás znám. A jsem moc ráda, že tu s vámi můžu být a pomáhat tvořit ten pomyslný širší okruh rodiny, rodiny autorů již 18. ročníku tak krásného počínu. Děkuji!

PROF. MUDR. EVA KUBALA HAVRDOVÁ, CSc.

MÍSTOPŘEDSEDKYNĚ NEUROIMUNOLOGICKÉ SEKCE NEUROLOGICKÉ SPOLEČNOSTI ČLS JEP

Slovo „rodina“ má pro každého jiný příděch a jiný význam. Někdo si rodiny a rodinných vztahů cení nade vše, moderní doba se snaží na rodinu spíše zapomenout a předstírat, že jde všechno bez ní. Pokud se člověk ocitne v tíživé situaci, jakou jistě je i diagnóza nevléčitelného onemocnění, začne o rodině přemýšlet jinak.

Dobře vidíme, jak podpora členů rodiny, pokud jsou v ní dobré vztahy, má vliv na pocit jistoty a bezpečí, na schopnost činit dobrá rozhodnutí, na schopnost odříznout se ode dna. Jako by rodina poskytovala pevné dno, od kterého se lze odrazit s vědomím, že vyplavu a že mne na hladině někdo zachytí, podrží, pomůže mi.

Tam, kde tato podpora chybí, a takových případů máme nespočet, je orientace a situace pacienta daleko

těžší. Tam, kde bylo možno spoléhat na přátele v dobách hojnosti, jako by nyní řady řídly. Původní rodina někdy není schopna poskytovat podporu, je sama zmítána konflikty a neuspokojivými vztahy a pacient nám uprostřed toho všeho zůstává sám. Sám s nevléčitelnou nemocí. Tady je pak pomoc psychoterapeuta a zbylých přátel neocenitelná, supluje rodinu, ale často traumata nesená z rodiny, zvláště pokud se jich pro bolavost člověk ani nechce dotýkat, páchají další a další škody.

Vážme si rodiny, pěstujme v ní co nejlepší vztahy, protože žádnou lepší jednotku dosud lidstvo nevymyslelo.

ING. KATEŘINA BÉMOVÁ

PŘEDSEDKYNĚ SPRÁVNÍ RADY NADAČNÍHO FONDU IMPULS

Rodina je to, co pokud nemáme, nebo nemáme tak, jak bychom si přáli, tak chybí. Myslím si, že snad všichni četli nebo viděli Saturnina, tak si vzpomeňte na filipiku o kamnech. Hřála a kouřila, a je v našich silách, aby pouze hřála...

Co napsat, co už nenapsali nebo neřekli druzí? Rodina je důležitá tak, že samotné slovo důležitá zdaleka nevystihuje vše. Opora, zázemí, důvěra, bezpečí, láska, pomoc.

Letošní téma Cesty za duhou mi přijde dvojnásob symbolické. Roztroušená skleróza je prubířským kamenem všeho v našem životě, tedy i rodiny v čase, kdy člověka dostává nemoc do kolen.

Samotná Cesta za duhou je nadějí, stane-li se cestou s nadějí, pak je to dobrá cesta na celý život.

A pokud na té cestě nejste sami – tak jako na Cestě za duhou – máte kolem sebe druhé lidi, máte vše... i rodinu.

Děkuji všem účastníkům za všechna jejich díla, jsou povzbuzením a pomocí, děkuji všem partnerům za stálou podporu. Jsem hrdá na to, že smíme být součástí a že máme tak velkou rodinu.

Přeji Vám všem plné a milující rodiny, láskyplné a laskavé, takové, co pomohou, když je zapotřebí, a nežadají zpět, zároveň umějí pevně stát a být oporou, nebojí se říct pravdu a být důslední (i to je někdy zapotřebí). Tak tedy plnými plachtami vpřed Cestou za duhou, cestou s nadějí.

ING. PAVEL BŘEZINA

ROSKA ČESKÁ LÍPA, REGIONÁLNÍ ORGANIZACE UNIE ROSKA V ČR

Rodina, hlavně v dnešní turbulentní době, je bezesporu základním kamenem jistot, bezpečí, výchovy a formování charakteru jedince, odvozeně pak rozvoje celé společnosti.

Bez funkční rodiny, založené na harmonických vztazích mezi jejími členy, vzájemné lásce a porozumění, nelze budovat a rozvíjet stabilní společnost.

Velmi důležité jsou v tomto směru mezigenerační vztahy, zejména pak vztahy mezi rodiči a dětmi. Zde nemohu opomenout ani roli prarodičů ke svým dětem a vnučatům, což platí i naopak.

Soudržnost, schopnost a ochota si vzájemně nezištně pomáhat se plně projeví zejména v mezních životních situacích. Takováto situace nastává mimo jiné i v případě onemocnění některého člena rodiny RS. Ostatně o tom mohou nejlépe hovořit sami nemocní.

O životě a roli rodiny, do které zasáhlo toto onemocnění, vyprávějí „díla“ vystavená v rámci 18. ročníku výstavy Cesta za duhou. Práci na zadané téma „Rodina“ pojali jednotliví vystavovatelé každý svým způsobem.

Vznikl tak soubor velmi zdařilých prací, který umožnil podívat se na téma z různých pohledů, což je obohacující a svědčí to o schopnostech autorů.

Já osobně jsem ke zpracování „díla“ využil informací ženy, která před 13 lety onemocněla RS. Její životní příběh jsem pak zachytil ve vystavené práci. Vypráví mj. o prvotním zklamání, přes hledání východisek, nezbytného přehodnocení životních priorit, nezištné pomoci a podpoře rodiny, zejména ze strany jejích dcer. Stručný výtah z vystavené práce uvádím v tomto katalogu.

Uvědomuji si, že ne všichni nemocní s RS mají takové štěstí jako paní Žofie, a proto je důležitá i pomoc „širší Rodiny“ – ať již na komunální a celostátní úrovni, v rámci aktivit zájmových spolků apod.

V tomto nelze opomenout i významnou a nezastupitelnou roli organizací Roska.

Všem rodinám i nemocným s RS přeji hodně štěstí.
S pozdravem „Slunce v duši“.

DOC. PHDR. KAMILA ŘASOVÁ, PH.D.

ŘEDITELKA SPOLEČNOSTI CEROS

Milí účastníci výstavy,
nový ročník Cesty za duhou, který má podtitul „RODINA“, je zde.

Když se zamyslím, co pro mě rodina znamená – je to to nejdůležitější, co mám.
Uvědomuji si to každý den, nezávisle na výstavě Cesta za duhou.

Děkuji svým rodičům za podporu, kterou mi celý život dávají.
Děkuji svým dětem za radost, kterou mi každý den přinášejí.
Děkuji své sestře Marcele, že ovlivnila mé životní směřování
a neustále dokazuje, že se lze vyrovnat s těžkým onemocněním.

Věřím v dobro a přeji každému pevnou a milující rodinu!

CEROS

CENTRUM KOMPLEXNÍ NEUROREHABILITAČNÍ PÉČE PRO NEMOCNÉ S ROZTROUŠENOU SKLERÓZOU

CEROS, Centrum komplexní neurorehabilitační péče pro nemocné s roztroušenou sklerózou, obecně prospěšná společnost se zabývá, rozpracováním a rozšiřováním koncepce rehabilitační léčby nemocných s roztroušenou sklerózou mozkomíšní, vybudováním hierarchizovaného systému pracovišť zajišťujících rehabilitační léčbu nemocným s roztroušenou sklerózou a dále osvětovými, vzdělávacími, vědeckými a fundraisingovými aktivitami.

CEROS organizuje projekt „**Roztroušená skleróza v síti**“, ve kterém díky úzké spolupráci s různými klinickými pracovišti mohou lidé s roztroušenou sklerózou navštěvovat různé rehabilitační programy.

Více informací naleznete na: www.ceros.mobi
Děkujeme všem, kteří nás podporují!

Číslo účtu: 0392095319/0800

MGR. RENÉ BASTL, MBA

MANAGING DIRECTOR MERCK ČESKÁ REPUBLIKA

Velmi krásné a smysluplné téma „RODINA“ nabízí různé možnosti výkladu a realizace.

Na internetu a v encyklopediích se dočteme o různých definicích a podstatách rodiny. V minulosti jsme taky často slýchávali: „Rodina je základ státu“.

Pro mne je rodina spojena s výchovou dětí, tradicí, základem spokojenosti, harmonie a radosti.

Co se týče spokojenosti, harmonie a radosti, tak jsem měl velké štěstí.

Vyrůstal jsem v harmonické rodině. Rodinný domek, zahrádka, babička, dědeček, rodiče, děti, pes, kočka, drůbež, králíci, dokonce i prase. Babička vařila, pekla buchty, děda sekal trávu pro králiky a pečoval o zahradu, táta v práci, maminka taky v práci, děti ve škole... A večer jsme se všichni sešli u teplé večeře a povídali si. No, a když byl problém, tak jsme si vzájemně všichni pomohli.

U sousedů však takové štěstí neměli.

Otec byl celý týden na cestách jako řidič kamionu, děda vysedával celé dny v hospodě, matka propovídala celé hodiny s kamarádkami na kávě, děti chodily „za školu“

a kouřily a začaly fetovat. Jediná babička fungovala a snažila se vše zvládnout, co ostatní zanedbali. Konflikty a hádky byly na denním pořádku.

Rodinná tradice. Již v roce 1668 Friedrich Jacob Merck obdržel licenci, která mu zaručovala právo a privilegium provozovat lékárnu v německém Darmstadtu. Lékárnu dosud řídí jeho potomci, proto je Merck jedním z nejstarších rodinných podniků na světě. Historie společnosti Merck tak trvá již 352 let, po 12 generací (se třináctou nedávno narozenou).

Někdy se o rodině hovoří i v přeneseném slova smyslu a označuje se tak spjatost určité skupiny lidí, komunity apod. Právě pacienti s roztroušenou sklerózou tvoří takovou „rodinu“ se spoustou atributů typických pro rodinu – soudržnost, vzájemná pomoc, ohleduplnost atd. A díky těmto pacientům vznikají díla, jaká jsou v této publikaci. Je to obdivuhodné a krásné.

Přeji všem, aby byli šťastni: „Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.“ (Lev Nikolajevič Tolstoj)

AUTORSKÁ DÍLA

CESTA ZA DUHOU

2020

PAVEL BŘEZINA

V rámci 18. ročníku výstavy Cesta za duhou předkládám veřejnosti životní příběh paní Zofie (na základě osobního rozhovoru) od dětství, přes první zklamání, kdy jí byla stanovena diagnóza RS, způsob přijetí informace rodinou a její osobní přístup, kterým se s novou realitou vyrovnávala. Velkou podporu našla hlavně u svých dvou milovaných dcer, které jí významně pomohly překonat zejména počáteční fáze onemocnění.

Paní Zofie se o onemocnění RS dozvěděla před 13 lety po vyšetření u neurologa. Nezasstírá, že to byl pro ni pořádný šok.

Onemocnění ji donutilo k zásadnímu přehodnocení

priorit života. Pochopila, že boj s RS značně závisí na osobním přístupu a vůli nemocného.

Upnula se více na rodinu a přátele, upravila životosprávu, zapojila se do činnosti Rosky Česká Lípa. Je garantem spolupráce s polskou organizací Towarzystwa chorych na stwardnienie rozsiane v Jeleniej Górze.

Je ráda v kontaktu s lidmi, kteří jsou optimisté a vyzařují především pozitivní energii.

Přes onemocnění se staví k životu pozitivně. Jejím krédem je: „Pozitivně myslet, aktivně žít, milovat rodinu a přátele. V žádném případě nenechat se onemocněním zlomit“.

Závěrem chceme vzkázat nejen lidem s onemocněním RS:

- Netrapte se a nepropadejte úzkosti. Věřte, že pokrok v medicíně neustrnul a může přinést i zásadní změny efektu léčby.
- K omezení negativního vlivu RS na Vás, vedle efektivní léčby, jsou důležité Váš aktivní přístup k životu, podpora rodiny, přátel a ostatní společnosti.
- Mějte na paměti, že sdílená radost, ale i smutek Vám může usnadnit další cestu životem.
- Pár dobrých přátel a aktivity, které Vás uspokojují, jsou velmi cenné hodnoty.
- Vyhýbejte se, pokud možno, stresu a negativním situacím.
- Poděkujte a važte si všech, kdo Vám pomáhají.

Osobně děkuji paní Zofii za poskytnuté informace a potvrzují jejich věrohodnost. Ke zveřejnění jejího foto a obou dcer byl udělen souhlas.

Ing. Pavel Březina

RŮŽENA KOUTNÍKOVÁ

ROSKA JIHLAVA

Velice ráda kreslím tužkou, ale bohužel můj zdravotní stav mi to moc nedovoluje, ale vždy po chvilkách si něco nakreslím pro svou radost i pro výstavu a tak zapomenu na starosti v běžném životě.

AMARYLKY

ДОМА

РОДИНА

MARTIN KRUŠKA

Jsme silní tak, jak silné lano nás k nebi váže,
a tak bude silná i naše rodina.

Stanislava:

Rodina pro mne znamená velmi moc, podporu, vzájemnou pomoc a hlavně velkou lásku.

Maminka Stanislavy:

Rodina je pro mne vším!

Veronika dcera:

Rodina je domov, kam se člověk vždycky rád vrací a dobře se tam nají :) Před rodinou nic neskrýješ a ani skývat nemusíš. Mít rodinu je zodpovědnost za děti, a pokud ji chceš správně nasměrovat, tak musíš mít zodpovědnost sám za sebe.

Děti ve škole: 10 let

Rodina je pro mne celý můj život a vždy dostanu to, co chci.

Pro mne je rodina láska, všechny miluju a maminka vše za nás dělá.

Rodina je pro mne velká věta, protože je hodně pracovitá.

Jsem ráda, že mám sestru, která mne má ráda.

Bez rodiny bych tu nebyl, mám je rád.

Co pro mě znamená RODINA?

Teta Stanislavy:

Rodina pro mne znamená zázemí, ve kterém nalézám lásku, porozumění, útěchu i pomoc. Rodina, to jsou všichni mí blízcí, které miluju, a o kterých vím, že se na ně mohu ve všem spolehnout tak jako oni na mne. Rodina pro mne znamená lásku, úctu, starostlivost a obětavost.

Děti ve škole: 8 až 9 let

Všichni jsme spolu a mám je rád. Moji rodiče jsou hezčí a jsme spolu.

Mám rád rodinu, protože jsme všichni spolu.

Rodina je pro mne vším, protože jezdíme na výlety.

Rodinu mám ráda, protože s bráčkou chodím do stejné školy. Jsem rád, že mám bráčku.

Ivana:

V rodině se známe se vším všudy a takoví se máme rádi

Honzá:

Rodina je domov

Lukáš + Vendy:

Rodina je nám největší životní výzvou, úkolem, závazkem, darem a pozhánáním. Díky Bohu za ni.

Mari:

Moje rodina je úžasná a mám ji moc ráda

„Jsme silní tak, jak silné lano nás k nebi váže
a tak bude silná i naše rodina“.

DANA LIŠKOVÁ

ROSKA JIHLAVA

Mám ráda ruční práce a velmi ráda vyšívám obrázky. Tak jsem vyšila jeden obrázek města, kde teď žiji se svou rodinou.

MĚSTO, KDE ŽIJÍ

JAN MÜLLER

UŽ ZASE PRŠÍ

MONIKA NATHOVÁ

KVĚTINY

V minulém ročníku Cesty za duhou jsem neměla žádnou práci, kterou bych se mohla prezentovat. Napsala jsem pouze krátkou úvahu o době mého dětství, kdy jsem jako levák moc ráda kreslila, o době školní docházky, kdy mi byla úředně jakákoliv práce levou rukou zakázaná včetně kreslení, o době dospělosti, kdy na návrat ke svobodnému kreslení nebyl z nejrůznějších důvodů čas, o době, kdy mi do života náhle vstoupila „ereska“ a přesměřovala mé myšlenky jinam – rozhodně ne ke kreativní tvorbě. Přesto jsem svoji loňskou úvahu ukončila odhodláním vrátit se co nejdříve k tomu, co mě před více než 60 lety bavilo vůbec ze všeho nejvíc – ke kreslení...

A byla to právě má rodina, mí nejbližší, kteří mě dlouhodobě trpělivě podporovali ve splnění mého tajného přání – kolik jen různých bloků, skicáků, pastelek a barev se mi díky nim postupem času doma nahromadilo...

A pak je tu další velká rodina – Cesta za duhou. Akce, kterou každoročně pořádá několik zapálených lidí už téměř dvě desítky let a inspiruje k činnosti další velkou rodinu – „ereskaře“.

Před několika týdny jsem se přihlásila do kurzu malování akvarelem. Věděla jsem, že potřebuji pomoc a radu – a přitom jsem vlastně nevěděla, kterou rukou budu malovat, která bude šikovnější: ta levá, v dětství zatracovaná, anebo pravá, která byla preferovaná a musela se naučit i činnosti, které nechtěla.

Jsem šťastná, že jsem starou kletbu „leváctví“ díky odbornému vedení lektora prolomila a že mohu poslat mé první výtvary do 18. ročníku Cesty za duhou. Konečně už zase kreslím! Levou!!!

OPTICKÉ KLAMY – SVĚTLO, STÍN

ZVÍŘE

STANISLAVA PERLÍNOVÁ

WIKIPEDIE uvádí definici:

„Rodina je v sociologii solidární skupina osob navzájem spjatých manželstvím, příbuzenstvím nebo adopcí, které spolu dlouhodobě žijí a jejíž dospělí členové jsou odpovědní za výchovu dětí.

Z hlediska rodičů jde o rodinu prokreační, z hlediska dětí o rodinu orientační.

Další definice vymezují rodinu prostřednictvím jejích funkcí: funkce reprodukční, sociálně-ekonomické, kulturněvýchovné, sociálně-psychologické a emocionální.“

A vy chápete rodinu jak???

VŠICHNI SPOLU I SE PSEM

SESTERSKÉ TAJEMSTVÍ

A TÁTA NEMÁ NAVRCH

KAMILA SOSNOVÁ

MOJE RODINA

JÓ, HOCHU, ŽIVOT JE TĚŽKEJ

MOJE RODINA

JANA
ŠINDELÁŘOVÁ

SNĚŽÍ

MÁMA

KYTIČKA PRO MAMINKU

EMA MÁ MÁMU, MÁMA MÁ EMU

NĚKDO MÁ NAROZENINY, MY MÁME PŘÁNÍ JEDINÝ

KATKA ŠRÁMKOVÁ

ROSKA JIHLAVA

Neumím kreslit ani psát povídky ani básničky, ale mám ráda ruční práce – pletení, korálkování a jiné. Tak když je téma rodina, upletla jsem ponožky pro celou rodinu. Jsou to ponožky pro společné posezení, třeba u čaje za zimních dnů.

PONOŽKY PRO CELOU RODINU

KVĚTA ŠTRBOVÁ

RODINA

A nejedna taky jako rodina
a třeba moje... tvoje... naše...
co pomůže, poradí,
podá i hrnek vtipné kaše,
dá lásku, úsměv a pohladí...
prostě rodina, blízká i vzdálená.

~ Bábi, děda atd. ~

Abych pravdu řekla,
tak to je někdy záhada,
ví někdo, jak volná chvíle
vlastně vypadá?
Já neříkám, že se mi nehodí,
někomu snad přebývá,
a tak ji odhodí,
to se nudí a nic nedělá,
jiný když má aspoň chvílku,
třeba na koláče zadělá...
nebo si čte, kreslí, píše básně
o lásce, o počasí či o přírodě
a jak je dnes všude krásně,
prý času a volna
si dost užijeme v důchodě,
/cha, cha, cha/... to se teď jistě
nejedna důchodkyně usmála,
málokdy si volné chvíle užila.

Ta hlídá vnučata, vaří, peče
a vymýšlí zábavu,
děda, ten čilý důchodce,
dnes užívá si chvíle volna?
Neužívá, ten se jen chytá za hlavu.
Ale kecám...
vzpomínám na večery u táboráku,
no jo, teď mám zrovna chvíli,
tak si píšu u větráku.
Ne, už to nebudu přehánět,
žádná volná chvíle jen tak není,
naliju si sklenku červenýho,
při tom vzpomínání...

~ S vnučaty ~

Život běží nějak rychle
jak hodiny kostelní
jednou odbíjí poledne
pak nám půlnoc vyzvoní...
jaro, léto, podzim, zima
všechno kvete pak zvadne
čtyřikrát se změní klima
někdy parno pak mrzne...

Jako z vody rostou děti
potom si jdou světem dál
ach člověče jak dnes je ti
čert aby ty roky vzal...
nám stárnou kosti šedne vlas
on ten život rychle chvátá
už nevrátí se mládí čas
jen vnučata a pravnoučata
potěší každého z nás...

Večer sklenka červeného
ráno zdravím nový den

nelituji mládí ztraceného
pár let ještě prožijem...
roky ty všem stejně letí
tak raději se usmívej
aspoň trochu dobře je ti
sem tam rok si ubírej
a s vnučátky si povídej...

~ Můj táta ~

Můj táta znal
všechny pohádky
jmenoval květiny
z louky i zahrádky
taky znal odpověď
na moje otázky
a jenom pro mě
maloval obrázky.
Spolu jsme skládali
různé básničky
učil mě staré

čundrácké písničky
zpíval mi Dajánu
a taky Askalónu
nikdy na tebe táto
nezapomenu.

Z kůry jsi mi
lodičku vyřezal
pirátskou vlajku
pak pro ni maloval
ta loďka z kůry
po kaluži plula
potom se trochu
s piráty potopila.
Louže však sluníčko
brzy vysuší
táta nářek pirátů
už dávno neslyší
ted' jen tak svrchu
dolů se dívá
já vím, na mě se stále
můj táta usmívá...

KAREL TITL

„Rodina“ je to, co řadíme mezi nejdůležitější věci v našem životě.
Jsme její nedílnou součástí, ať chceme nebo ne.
Je dobré, pokud se v ní nacházejí lidé, většinou to jsou blízcí příbuzní, na něž se můžeš spolehnout, když to potřebuješ.

RODINA

ZDEŇKA URBANOVÁ

Mám hodně přátel, hlavně díky výtvarné činnosti. Jsou to lidé, kteří mají stejné zájmy a podobné názory na život i svět, zkrátka rozumíme si. Přátelé jsou totiž příbuzní, které si vybíráme sami. Jsem moc ráda, že mám hezké vztahy se svými dětmi i vnoučaty. Vlastně moje obrázky, i když krajiny, jsou o rodině. Téměř všechny moje práce inspirovaly výlety a krásné zážitky s rodinami mých dětí. Dost často mě děti upozornily na hezká zákoutí a nádherné výhledy. Bez pomoci a podpory mých dětí bych to v životě měla daleko těžší.

PODVEČER

STARÉ SCHODY

PODZIMNÍ ALEJ

BOHUSLAV VEČEŘA

ROSKA JIHLAVA

Vše, co se podaří zvěčnit na některé mé fotografii, ve mně později při prohlížení snímků vyvolává živé vzpomínky na minulost mého života, kterou si chci či potřebuji oživit.

Ale protože jsem, jako ostatně každý z lidíček, pohodlný si vše zapamatovat, tak mi každý prohlížený snímek vždy pomáhá „otevřít“ v mé „myslivně“ potřebnou kapitolužití. Hlavně proto fotím.

CESTA ZA DUHOU

SÁZENÍ SLUNEČNIC

ZDEŇKA VOJTĚCHOVÁ

Už je to 18. ročník výstavy Cesta za duhou. Letošní téma je RODINA, co k tomu dodat. Víím, že rodinu tvoří zpravidla dvojice rodičů a jejich děti. Je to symbióza lidí, kteří učí, milují a žijí pospolu. Snad jsem se trefila namalovat rodinu, která představuje lásku, porozumění a mít cit jeden pro druhého.

Pouto

LVI RODINKA

ALEŠ ZAJÍČEK

Sklerotická rodina – pomáhají tam,
kde je potřeba.
Nadační Fond IMPULS

SKLEROTICKÁ RODINA – POMÁHAJÍ TAM, KDE JE POTŘEBA.
NADAČNÍ FOND IMPULS – EVA VYCHODILOVÁ

SKLEROTICKÁ RODINA – POMÁHAJÍ TAM, KDE JE POTŘEBA.
NADAČNÍ FOND IMPULS – JANA VOJÁČKOVÁ

SKLEROTICKÁ RODINA – POMÁHAJÍ TAM, KDE JE POTŘEBA.
NADAČNÍ FOND IMPULS – KATEŘINA BÉMOVÁ

EVA ZAVADILOVÁ

ROSKA JIHLAVA

ZASE DALŠÍ ROK UBĚHL
A SITUACE SE POŘÁD OPAKUJE.

Další ročník Cesty za duhou; snad setkání s milými lidmi, kteří zde prezentují svoji šikovnost, trpělivost a snad i statečnost. Každý umí nebo zvládne něco jiného, při čem se cítí dobře a chce potěšit třeba své přátele.

A dělá to rád. A proto já ráda píši svoje příběhy, které možná někoho zaujmou. Příběhy o láskách, rodině, přátelích a touze prožít to lepší, co mi ještě může život nabídnout.

Třeba tu CESTU ZA DUHOU...

MOJE ŠIROKÁ RODINA

Ano, velmi široká, že ani nevím jak. Rodiče už bohužel počítat nemůžu ani z mé, ani z manželovy strany. Mám tři švagry a tři švagrové a od nich mnoho synovců a neteří. Kolik oni mají dětí ani nevím, také bych nespočetala i další jejich děti. Samozřejmě, i kdybych si vzpomněla na některá jména, netrefila bych, kdo vlastně ke komu patří, kde bydlí a čím je. Jen ta moje generace. Narozeniny sester a bratra mám zapsané, jinak u nich a jejich partnerů jsem si jista, že jsou všichni v důchodu. No, a naše děti? Ty už mají svoje děti a já už budu potřetí prababička. Jména si pamatuji, ale spolehlivě je pletu. S těmi nejmenšími je nejen hodně legrace, ale hlavně si užívám to, že mne poslouchají, když říkám říkadla a při tom se nějak pitvořím, když zpívám – rozlezou se všemi směry.

Ale do naší rodiny patří i náš malý mini pejsek, který je chytrý, rychlý a i trochu poslušný. Slouží mi i mému muži jako kontaktní spojka, když někdy dojde k nedorozumění a následuje doba ticha. Je to velmi praktické a konec konců žádný z nás nemusí ustoupit a je nám s Bobíčkem dobře. Manžel má menší hezkou kobyliku, která mu zaplňuje dny svými nároky a potřebami. Je to další člen naší rodiny a milujeme ji s manželem oba. Také máme pět slepic a kočku,

kteří jsou jen okrajovou částí rodiny, ale kdyby nebyly, scházely by nám.

Další naší širokou rodinou jsou „přátelé přes koně“. Hodně chovatelů a milovníků koní jsou po celé republice a rádi se spolu scházíme na různých akcích a návštěvách.

Ale i moji přátelé ze spolku Roska jsou mi velice blízcí a spojuje nás spousta věcí. Nejen společné problémy, starosti a bolesti, ale hlavně naše aktivity.

Každý se zúčastní toho, co zmůže – cvičení, plavání, výletů, výstav či divadel. Já mám nejraději rekondice a třeba vzájemná setkávání našich členů navzájem. Pořád je o čem povídat a příjemná posezení jsou k tomu nejlepší příležitostí.

Tak tyhle všechny lidičky a domácí mazlíčky – to je milovaná rodina – MOJE RODINA.

Bohužel, přichází doba, že nám někdy někdo ubude, proto si myslím, že nejlepší věcí je právě setkávání nás všech. Dát najevo lásku a přátelství dokud žijeme, dokud můžeme a hlavně dokud chceme.

A já bych chtěla i tímto přispět k letošnímu setkání při Cestě za duhou.

VÝSTAVA SE KONÁ ZA PODPORY:

18. ROČNÍK VÝSTAVY

DĚL AUTORŮ S ROZTROUŠENOU SKLERÓZOU

Vedoucí projektu: HANA POTMĚŠILOVÁ

Pořadatel projektu: REVENIUM, z. s.

Kurátorka výstavy: TEREZA NAGYOVÁ

Instalace výstavy: ET Production, s. r. o.

Kontakt: tereza.nagyova@revenium.cz

WWW.CESTAZADUHOU.CZ

WWW.AKTIVNIZIVOT.CZ

PARTNER AKCE

HLAVNÍ MĚSTO PRAHA